

εν κατακλείδι

ΠΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΜΕ... ΑΠΟΨΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης ● savvas_67@yahoo.com

Αυστραλία: αγάπησε την ή μάζεψε τα μπογαλάκια σου και φύγε

Μια νεαρή Εδώ και λίγες βδομάδες τον βρίσκω μπροστά μου την ίδια πάντα ώρα στα ίδια πάντα φώτα τροχαίας. Πέραν της σύμπτωσης εκείνο που μου τράβηξε την προσοχή δεν ήταν το διπλής καμπίνας ute που οδηγά: άλλωστε τέτοια κυκλοφορούν κατά χιλιάδες στην πόλη του Σίδνεϊ. Ούτε έχω προσέξει ποτέ τι ακριβώς επαγγέλλεται, δεν έχω δώσει προσοχή στα εργαλεία που είναι φορτωμένα στην καμπίνα του ute, ούτε καν μπήκα στον κόπο να ρίξω μια ματιά στο αυτοκόλλητο που αναγγέλλει την επαγγελματική του υπόσταση.

Εκείνο που μου κίνησε την περιέργεια ήταν ένα άλλο αυτοκόλλητο το οποίο «στολίζει» το πίσω παράθυρο του εν λόγω αυτοκινήτου. Ένα αυτοκόλλητο το οποίο στέλνει ξεκάθαρα μηνύματα προς κάθε κατεύθυνση και δεν αφήνει χώρο για αμφισβητήσεις: Australia. Love it or Leave. Εκ πρώτης όψεως το συγκεκριμένο μήνυμα φαντάζει ως μάλλον αθώο, ίσως σωστό και σίγουρα με σωστή υπόσταση. Άλλωστε όποιος δεν γουστάρει έχει κάθε δικαίωμα να τα μαζέψει και να αναζητήσει την τύχη του κάπου αλλού. Έλα όμως που η κατάσταση δεν είναι τόσο αθώα όπως αρχικά εμφανίζεται. Θα το ληστούσα μάλιστα να την χαρακτηρίσω ως άκρω επικίνδυνη, αφού συν τοις άλλοις εμπίπτει στην παγκόσμια αύξηση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, απόρροια των δύσκολων οικονομικών στιγμών που περνά ο πλανήτης.

Μέσα από μια σύντομη αναζήτηση στο διαδύκτιο δεν είχα πλέον καμία αμφιβολία περί της επικινδυνότητας της συγκεκριμένης κίνησης. Κατά πρώτης δεν είναι απλά μια μεμονωμένη εκτύπωση αυτοκόλλητων με ένα «πιασάρικο» λογοπαίγνιο που σκοπό έχει το «φούσκωμα» τραπεζικών λογαριασμών κάποιων έξυπνων επιχειρηματιών. Δεν ξέρω βέβαια κατά πόσο μπορεί να χαρακτηρίσει κάποιους τους υπεύθυνους αυτής της εκτύπωσης ως κόμμα, ομάδα, κίνημα και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο. Το σίγουρο πάντως είναι ότι πρόκειται για μια οργανωμένη κίνηση, η οποία ζητά ουσιαστικά απόλυτη αφοσίωση στην Αυστραλία.

Και αν η λέξη απόλυτη δεν μπορεί από μόνη της να (σας) ανησυχεί να συμπληρώσω πως εξυπακούεται πως η αφοσίωση αυτή επιβάλλεται πάντα κατά τους εμπνευστές της- να είναι τυφλή, χωρίς όρους και προπαντός χωρίς ερωτήσεις και αμφισβητήσεις. Εν ολίγοις, δεν ρωτάμε, δεν ζητάμε και ακολουθούμε ως καλά εκπαιδευμένα αρνάκια τους καλούς οδηγούς μας, έχοντας πίστη ότι θα μας οδηγήσουν στο μαντρί και όχι στο σφαγείο. Πέραν βέβαια της επικινδυνότητας της τυφλής αφοσίωσης, υπάρχει και το άλλο φλέγον ερώτημα: αν σταματήσουμε να ζητούμε αλλαγές και διορθώσεις, αν δηλαδή επαναπαυτούμε σε αυτά που έχουμε, τι θα γίνει με την πρόοδο; Και στην τελική, μήπως τα πάντα είναι ρόδινα σε αυτή την ακανθώδη χώρα; Δεν υπάρχουν θέματα τα οποία θέλουν -και μάλιστα επειγόντως-

προσοχή; Αν όχι, απολογούμαι. Όλα είναι ρόδινα και ωραία και ο σανός που μας ταιάζουν πολύ εύγεστος.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΟΣ

Υπάρχουν βέβαια δυο τρόποι να αντιμετωπίσει κανείς αυτή την -όχι και τόσο έξυπνα κρυμμένη - έκρηξη ρατσισμού. Να πάρεις το όλο θέμα σοβαρά και να αγχωθείς, να θυμώσεις, να ανησυχήσεις και ούτω καθεξής, ή να το ρίξεις στην αμπελοφιλοσοφία και το χιούμορ. Και επειδή η στήλη καμία διάθεση δεν έχει να αρχίσει τα αγχολυτικά, ιδού η λίστα που ετοίμασε και η οποία εξηγεί με τον πλέον αδιαμφισβήτητο τρόπο γιατί η άμεση απόλαση του γράφοντα από την χώρα είναι θέμα εθνικής ανάγκης!! Άλλωστε η προσωπικότητα είναι ένα κακό το οποίο θα έπρεπε να απαγορευθεί δια νόμου.

Δεν είμαι καλός Αυστραλός αφού αν και φανατικός μουσικόφιλος δεν έχω στην δισκοθήκη μου ούτε ένα CD από την «έρεια» της Αυστραλιανής ποπ Kylie Minogue. Αντίθετα παραμένω φανατικός οπαδός του εκ Βρισβάνδης ορμώμενου «κακού παιδιού» που ακούει στο όνομα Nick Cave. Τώρα μάλιστα που δήλωσε και δημόσια την αγάπη του προς κάθε τι ελληνικό, (θεωρώ πως) η αφοσίωση μου αυτή είναι δικαίωμα.

Δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή αν και παθιασμένος με την θάλασσα, δεν συναινών στην μετατροπή μου σε κταπόδι αφημένο στα έρμαια των τεραστίων κυμάτων

της περιβόητης Bondi Beach. Αντιθέτως -άκουσον, άκουσον!- επιλέγω μέρη όπως Blue Mountains, Southern Highlands, Hunter Valley και ούτω καθεξής για τις οικογενειακές αποδράσεις και βρίσκω γαλήνη στην σκιά των πανέμορφων δέντρων στα πανέμορφα δάση της πανέμορφης αυτής χώρας. Σαν δεν ντρέπομαι, λέω εγώ!

Δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή αν και «βιβλιοφάγος» βρήκα ανιαρή, ανούσια και εντελώς εκτός τόπου και χρόνου την προσπάθεια του Χριστού Τοιόλκα να παρουσιάσει το «πραγματικό πρόσωπο της πολυπολιτιστικής Αυστραλίας» μέσα από τις σελίδες του «The Slap». Αντιθέτως θεωρώ αριστουργήματα βιβλία άλλων ομογενών όπως τα «The Mule's Foal» της Φωτεινής

Επανωμίτη, «Medea's children» του Κον Ανεμογιάννη και «Ilias» του Τζιμ Σάκκα, τους οποίους ευχαριστώ για τις εσωστρεφείς αναζητήσεις που με οδήγησαν με την σκέψη τους.

Δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή αν και σινεφίλ, δεν ενθουσιάσκα ούτε με τις χολιγουντιανής υφής παραγωγές του «δικού» μας George Miller με γουρουνάκια, πγκουίνους και λοιπά ζώακια και ζωύφια, ούτε με τις υπερβολές και εμφανείς προσπάθειες φτηνού εντυπωσιασμού του Baz Luhrmann (Strictly Ballroom, Romeo + Juliet, Moulin Rouge!) πόσο δε με τις wog εμμονές και περιστροφές γύρω από την ίδια (ημ)ιδέα του Γιαννόπουλου. Αντιθέτως δηλώνω πίστη στο όραμα του ανεξάρτητου Αυστραλιανού κινηματογράφου και στις ικανότητες ανθρώπων όπως Paul Cox, (Kostas, Man of Flowers), Rolf de Heer (Bad Boy Bubby), Stavros Kazantzidis (Love & Other Catastrophes), John Duigan (The Year My Voice Broke) και ούτω καθεξής.

Δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή αν και φανατικός ποδοσφαιρόφιλος δεν έχω τις απαραίτητες ψυχικές δυνάμεις να παρακολουθήσω το ντόπιο πρωτάθλημα με την «πιο αργή και από ομίχλη» ανάπτυξη παιχνιδιού. Μια φορά που επιχειρήσα να παρακολουθήσω - τηλεοπτικώς εννοείται- αγώνα της Sydney FC άντεξα λιγότερο από πέντε λεπτά. Ομοίως δεν γουστάρω κρίκετ και ράγκμπι, δεν παρακολουθώ τις State of Origin κοκορομαχίες, ενώ στον αντίποδα τρελαίνομαι με Αυστραλιανή καλαθόσφαιρα.

Δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή αποφεύγω -όπως η μάγισσα Φούρκα το σκόρδο- το πακετάρισμα μου σαν σαρδέλα σε ένα από τα άχαρα τεράστια κτίρια που ονομάζονται shopping centers. Αντί αυτό προτιμώ να απολαμβάνω ένα καφέ μου σε μια από τις πολλές καφετέριες που έχουν φυτρώσει σαν μανιτάρια στο Σίδνεϊ, κατά προτίμηση ένα παγωμένο freddo cappuccino στο Giorgios στο Kingsgrove. Τέλος δεν είμαι καλός Αυστραλός επειδή δεν βάζω ποτέ, μα ποτέ (μα ΠΟΤΕ;) στο στόμα μου vegemite. Και πριν λοιπόν κτυπήσει την πόρτα μου η ασφάλεια, να μου επιτρέψετε να πάω μόνος και να... πηδηχτώ από το παράθυρο!

χαμπής ο βιλάνος

Πως σου φαίνεσαι, είδαμεν το τζαι τούτο! Εσυμφωνήσαμε τζαι μιαν φορά με τον Σαββή μου. Όι ρε πελλά μου, είπες τα ούλα σήμερα!!! Έμπα να φακούν πάνω κάτω δικέ μου, εγιώ εν τζαι αλλάσω για κανένα. Τούτος είμαι τζαι αμα εν σ' αρέσκει τζίλα το αμαξούν σου πιο τζει. Τούτα που λαλείς Σαββή μου έζησα τα τζαι στην Κύπρο μας. Ή κάμνεις όπως κάμνουν ούλοι ή βάλουν σου την ταμπελού και περιπέζουσε. Όι πως γακκώ πέννα ίντα που λαλεί ο κόσμος. Τον χαβά μου εγιώ. Τέσπα, να σου κάμω τζαι εγιώ μια λιστούα γιατί εν είμαι καλός Κυπραίος. Εν είμαι καλός Κυπραίος γιατί εν είμαι

του κονιακιού αλλά ένα ουισκούν ρουφώ το μέσα μέσα. Εν είμαι καλός Κυπραίος γιατί εν είμαι του καμπαρέ τζαι των μπουζουκισιών αλλά της δισκοθήκης τζαι τις μπουραρίας (να φκάλουμε τζαι καμιάν ξένη, πελλά μου). Εν μου αρέσκει το τζινί αλλά το ψάρεμα, εν τρώω ρέγγα στα κάρβουνα ούτε τζαι την Καθαράν Δευτέρα, εν με πειράζει άμαν ο άλλος παρκάει ομπρός που το σπίτι μου τζαι αν βάλω γλάστρες τζαι μαστραπούθκια πας στο πεζοδρόμιο, εν τσακκώουμε με τον κόσμο ολού για τα πολιτικά τζαι αν βουρόν τον κάθε κουρούπετο άμα έρτει η ώρα για εκλογές. Παρετάτε μας σιόρ ούλοι. Είμαι ένας πανκ βρακάς τζαι πανκ βρακάς εν να μείνω.